

ผลของการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านที่มีต่อ

ความสามารถและความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักศึกษา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

THE EFFECT OF SEMANTIC MAPPING THROUGH READING TEXT ACTIVITY ON
VOCABULARY MEMORIZING ABILITY AND RETENTION OF RAJAMANGALA
UNIVERSITY OF TECHNOLOGY TAWAN-OK STUDENTS

มัทนา ชาญกิก¹; พรพิมล ประสงค์พร²; วาริสา เหมกิตติวัฒน์³

Mattana Chankit¹; Pornpimon Prasongporn²; Warisa Hemkittiwat³

Corresponding author, e-mail: mattana_ch@rmutto.ac.th

Received: April 29, 2021; Revised: June 28, 2021; Accepted: June 30, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้ กิจกรรมผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านที่มีต่อ ความสามารถและความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจันทบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ เพื่อการนำเสนอ กลุ่มที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 22 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการนำเสนอ ที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน จำนวน 5 แผน รวมเวลาทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง เครื่องมือในการเก็บ รวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อน-หลังเรียน และแบบวัดความคงทน ในการเรียนรู้คำศัพท์ 1 ชุด จำนวน 30 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย และการทดสอบค่า t (Paired sample t-test) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t = -9.453$) และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของผู้เรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมาย ผ่านบทอ่านหลังเรียน

คำสำคัญ: ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมาย บทอ่าน ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ ความคงทนในการจดจำคำศัพท์

¹ อาจารย์ สาขาศิลปศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสังคม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

² อาจารย์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะการจัดการศึกษาเชิงสร้างสรรค์ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์

³ อาจารย์ สาขาศิลปศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสังคม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the effects of semantic mapping through reading text on vocabulary memorizing ability and retention among students of Rajamangala University of Technology Tawan-ok. The samples were 22 students enrolled in English for Presentation course in the second semester of the academic year 2020. The simple random sampling was the technique used to select the samples. The instruments used were 5 lesson plans for totally 20 teaching hours in English for Presentation course which included learning activities based on semantic mapping through reading activities. The instrument used in data gathering was 30 items vocabulary memorizing ability and retention test which were used during pre and post experiment. The data were statistically analyzed by means and t-test (Paired sample t-test) for dependent samples. The result of the study revealed that the students' English vocabulary memorizing ability were significantly higher than that of the pre-experiment at the .05 level. The students' English vocabulary retention were not significantly different.

Keywords: Semantic Mapping Activity; Reading Text; Vocabulary Memorizing Ability; Vocabulary Retention

บทนำ

ภาษาอังกฤษนับเป็นภาษาสากลที่ใช้กันอย่างแพร่หลายที่สุดภาษาหนึ่งของโลกส่วนใหญ่ถูกบันทึกและเผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ จึงมีความจำเป็นต้องจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือเข้าถึงองค์ความรู้และก้าวทันโลก รวมถึงพัฒนาตนเองไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน (กระทรวงศึกษาธิการ 2557, หน้า 1) และการเรียนรู้ที่จะให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก มโนทัศน์ทางการศึกษาในศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องอาศัยความสามารถในการใช้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่ยอมรับว่าเป็นกุญแจสำคัญในการไขความรู้ การพัฒนาศักยภาพทางด้านภาษาอังกฤษ (พรพิมล และจิตรา, 2562) ดังนั้น การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของคนไทยจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยพัฒนาประเทศไทย ปัจจุบันมีสถาบันการศึกษาหลายแห่งทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ได้เปิดการเรียนการสอนหลักสูตรนานาชาติ ตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา โดยเรียนภาษาอังกฤษกับคณาจารย์ที่เป็นเจ้าของภาษา เพราะต่างเล็งเห็นบทบาทของการใช้ภาษาอังกฤษจะทวีความสำคัญมากขึ้น โดยคาดหวังว่าเมื่อนักเรียน นักศึกษาที่จบจากหลักสูตรนานาชาติ จะมีทักษะระดับสูงในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกที่มีการแข่งขันสูงขึ้นทุกด้าน (Wuttivongsa, 2014) ซึ่งสถาบันการศึกษาได้ให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผู้สอนได้มีความพยายามในการนำกิจกรรมการสอนในรูปแบบต่าง ๆ เข้ามาพัฒนาการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน รวมถึงการใช้ผังสัมพันธ์ขยายความหมายผ่านบทอ่านเพื่อช่วยในการจดจำคำศัพท์

การจดจำคำศัพท์มีความจำเป็นต้องใช้ในการสื่อสารทางภาษา เนื่องจากเป็นสมรรถนะอันดับต้นสำหรับผู้ที่มีความสามารถทางภาษาจำเป็นต้องมีความรู้และใช้คำศัพท์มากพอที่จะนำไปสื่อความได้และจากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน พบว่านักศึกษามีปัญหาในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และหากพิจารณาผลการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นรายทักษะพบว่าผลการเรียนรู้ภาษาด้านทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ นักศึกษาควรได้รับการพัฒนาทักษะดังกล่าว โดยการเพิ่มความสามารถและทักษะในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จากปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่าความสามารถในการการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นปัญหาที่สมควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน และเมื่อ

สอบถามผู้สอน และนักศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัดของการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ พบว่านักศึกษามีความกังวลเมื่อต้องอ่านข้อความภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่รู้จักคำศัพท์ และความหมายของคำศัพท์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาที่เรียนอ่อน และเมื่อต้องอ่านเพียงคำพ้อง ซึ่งนักศึกษามักขาดความมั่นใจว่าสิ่งที่เข้าใจจากการอ่านนั้นถูกต้องหรือไม่ รวมถึงไม่ทราบวิธีที่จะตรวจสอบได้ว่าสิ่งที่เข้าใจนั้นถูกต้องหรือตรงกับที่เพื่อนเข้าใจหรือไม่ (บุญจลัษณ์, 2557) จากการเรียนการสอนที่ผ่านมา ผู้สอนภาษาอังกฤษมักจะทำให้ผู้เรียนท่องคำศัพท์พร้อมกับท่องความหมาย แต่เมื่อพบคำศัพท์ดังกล่าวในข้อความที่ได้ยินหรืออ่านก็ไม่สามารถบอกความหมายของข้อความหรือประโยคที่ได้ยินได้อย่างถูกต้องเนื่องจากคำศัพท์นั้นอาจมีความหมายแตกต่างกันเมื่ออยู่ในสถานการณ์อื่น ๆ ซึ่งการที่ผู้สอนยังใช้วิธีสอนคำศัพท์แบบแปลความหมายให้นักเรียนท่องจำนั้น ผู้เรียนสามารถจำได้ชั่วคราวจึงทำให้เกิดปัญหาในการจดจำ

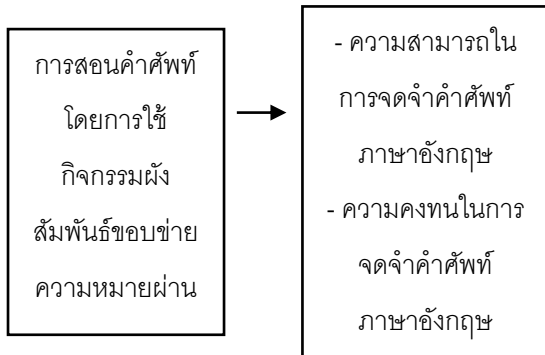
การสอนโดยการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมาย (semantic mapping) เป็นวิธีที่น่าสนใจที่จะนำมาใช้แก้ปัญหาในการจัดการเรียนสอนด้านคำศัพท์ดังกล่าวได้ โดย Johnson & Pearson (1984, p.12) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนนี้ว่าวิธีสอนคำศัพท์ด้วยผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมาย เป็นวิธีสอนคำศัพท์ที่ยึดหลักทฤษฎีขอบข่ายความหมาย (semantic field theory) ซึ่งมีหลักการว่าการจัดคำศัพท์เข้าเป็นหมวดหมู่ที่มีความหมายสัมพันธ์กันภายใต้ขอบข่ายความหมายเดียวกัน โดยการเชื่อมโยงความรู้คำศัพท์ที่ได้รับมาใหม่กับพื้นฐานความรู้คำศัพท์เดิมที่มีอยู่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกันทางความหมายและเข้าใจรูปแบบกรอบความคิดของหัวข้อหลัก ทำให้สามารถจดจำคำศัพท์นั้น ๆ ได้ง่าย และมีความคงทนในการจำได้ดีและนานขึ้น เนื่องจากระบบสมองของมนุษย์จะสามารถบันทึกคำที่มีลักษณะเป็นกลุ่มความหมายเดียวกันไว้ได้ และเมื่อนำคำที่มีความหมายระหว่างคำในกลุ่มเดียวกันมาเปรียบเทียบกัน จะทำให้นักเรียนได้เกิดความคิดในระดับที่ซับซ้อนกว่าการท่องจำ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้และจดจำได้ดีกว่า Gairns & Redman (1994, p.216) ได้แสดงความเห็นเพิ่มเติมว่า การสอนด้วยผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายนี้ เป็นการสอนที่นำเสนอความสัมพันธ์ทางด้านความหมายของคำศัพท์ ในรูปแบบของแผนผังหรือแผนภาพกราฟิก ด้วยวิธีการจัดระบบข้อมูลประเภทต่าง ๆ เข้าเป็นหมวดหมู่ ที่มีกรวางคำที่เป็นหัวข้อหลักไว้ตรงกลางแผนภาพ และมีคำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกันแตกเียงออกมาตามเส้นลูกศร เพื่อให้ความหมายสนับสนุนหัวข้อหลักให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

นอกจากมีความรู้คำศัพท์แล้ว สิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้คำศัพท์คือความสามารถในการจดจำคำศัพท์ได้อย่างคงทนซึ่ง Chermak (1972, p. 319) ได้กล่าวไว้ว่า การจำและการเรียนรู้เป็นของคู่กัน และมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด โดยการจำนั้นคือการที่สมองเก็บเอาเนื้อหาสาระและความรู้ไว้ จนอาจกล่าวได้ว่าความรู้ก็คือความจำนั่นเอง Adam (1969, p.296) กล่าวว่า ความคงทนในการจำ (retention) คือ การคงไว้ซึ่งผลการเรียนรู้หรือความสามารถที่จะระลึกได้ต่อสิ่งที่เคยพบหรือเคยมีประสบการณ์การรับรู้มาแล้ว หลังจากที่ได้ทิ้งระยะเวลาไว้ช่วงหนึ่ง Wingfield & Byrnes (1981, p. 39) กล่าวว่า ความคงทนในการจำ เป็นกระบวนการที่สามารถบ่งชี้ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการจำข้อมูลจากประสบการณ์ซึ่งจะคงอยู่ในระบบความจำได้ เมื่อมีการนำข้อมูลเหล่านั้นมาใช้เป็นพื้นฐานในการจัดข้อมูลใหม่จากความสำคัญของคำศัพท์และความคงทนในการจำคำศัพท์ที่นักวิชาการกล่าวไว้ข้างต้น จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้คำศัพท์อย่างคงทนมีความจำเป็นต่อการเรียนภาษา เนื่องจากคำศัพท์นั้นเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ภาษา ซึ่งมีความสำคัญไม่น้อยกว่าการเรียนรู้ไวยากรณ์ ผู้เรียนภาษาที่มีความรู้วงคำศัพท์กว้างและเข้าใจความหมายคำศัพท์ได้ดีนั้น จะมีความสามารถในการเลือกคำศัพท์มาใช้ในการสร้างหน่วยภาษาที่ใหญ่ขึ้น เช่น วลี ประโยค เรียงความ จึงทำให้สามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้ และความเข้าใจด้วยภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ หากผู้เรียนที่รู้คำศัพท์ไม่มากพอจะพบปัญหาระหว่างการใช้ภาษาทั้งในทักษะรับสารและส่งสาร อีกทั้งยังเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ไม่ประสบผลสำเร็จอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน
2. เพื่อศึกษาความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของผู้เรียนหลังได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านของนักศึกษาไม่แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งขั้นตอนการดำเนินงานออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตอนก่อนทดลอง ให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนจำนวน 30 ข้อ จากนั้นผู้วิจัยดำเนินการปฐมนิเทศการใช้ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายในการเรียนรู้คำศัพท์ 2) ขั้นตอนดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ทดลองสอนนักศึกษากลุ่มตัวอย่างตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นจำนวน 5 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง เป็นจำนวน 20 ชั่วโมง และ 3) ขั้นตอนหลังการทดลองผู้วิจัยได้ทดสอบหลังเรียนกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน หลังจากนั้น 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้ทดสอบความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบวัดความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแต่สลับตำแหน่งข้อกัน จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งหมดมาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน และสรุปผลการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการนำเสนอ ประจำปีการศึกษา 2563 จำนวน 10 กลุ่ม รวม 189 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจันทบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการนำเสนอ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 กลุ่มเรียนที่ 3 จำนวน 22 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยการจับฉลากกลุ่มเรียน

ตัวแปรที่ศึกษา

- 1) ตัวแปรต้น คือกิจกรรมการสอนโดยใช้ผังสัมพันธ์ช่วยความหมายผ่านบทอ่าน
- 2) ตัวแปรตาม คือ

- ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจันทบุรี

- ความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจันทบุรี

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล (Quasi experimental research) ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลอง one-group pretest-posttest design (พวงรัตน์, 2540, หน้า 60) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจันทบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการนำเสนอ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 กลุ่มเรียนที่ 3 จำนวน 22 คน ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเอง ใช้เวลาทดลองรวม 20 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน-หลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ และการปฐมนิเทศการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้ผังสัมพันธ์ช่วยความหมาย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. เครื่องมือในการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการนำเสนอ ที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ช่วยความหมายผ่านบทอ่าน จำนวน 5 แผน รวมเวลาทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อน-หลังเรียนและ แบบวัดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ จำนวน 1 ชุด จำนวน 30 ข้อ

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผังสัมพันธ์ช่วยความหมายผ่านบทอ่าน เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสะกดคำศัพท์ บอกรายความหมายและใช้คำในประโยคได้ถูกต้อง โดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะเกี่ยวกับคำศัพท์ โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์ร่วมกับจุดประสงค์การเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งมีรายละเอียดในแต่ละขั้นตอนดังนี้

- 1) ขั้นตอนการอ่าน (Pre - Reading) เป็นขั้นที่ผู้สอนได้นำเสนอบทเรียน โดยการสร้างผังสัมพันธ์ช่วยความหมายจากการระดมสมองของผู้เรียน ในขั้นตอนแรกผู้มีหน้าที่นำเสนอและกำหนดหัวข้อสำคัญที่เกี่ยวข้องกับบทอ่านที่เตรียมมาให้ผู้เรียนอ่าน โดยเขียนไว้ในวงกลมกลางกระดาษ จากนั้นกระตุ้นเพื่อสร้างความสนใจโดยให้ผู้เรียนระดมสมองหาคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อให้ได้มากที่สุด โดยผู้สอนอาจโยงเส้นคำศัพท์เหล่านั้นออกจากหัวข้อหลักในวงกลมที่ได้เขียนไว้เลยก็ได้ หรืออาจตั้งคำถามนำทาง ให้ผู้เรียนกำหนดหัวข้อรองสัก 3-4 หัวข้อ เพื่อจัดกลุ่มคำศัพท์ ตามกลุ่มคำที่มีความหมายอยู่ในขอบข่ายเดียวกัน มีความหมายอยู่ภายใต้กัน มีความหมายตรงกันข้ามกัน หรือมีความหมายเหมือนกันก็ได้ ทั้งนี้ ในการเสนอคำศัพท์ในระหว่างระดมสมอง ผู้เรียนอาจพูดคำศัพท์ออกมาเป็นภาษาไทย ผู้สอนต้องคอยช่วยเหลือในการบอกคำ

ภาษาอังกฤษ สอนออกเสียง และสอนความหมายของคำด้วย คอยแก้ไขเมื่อผู้เรียนออกเสียงหรือให้ความหมายผิด ซึ่งในขั้นตอนนี้ ผู้สอนก็จะสอดแทรกและสอนความรู้ใหม่ที่เตรียมมาให้ผู้เรียนเข้าไปด้วย หลังจากจบการสร้างผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายที่ช่วยกันสร้างนี้แล้วให้ผู้เรียนเขียนลงในกระดาษของตนเอง เพื่อเป็นการฝึกทบทวน ฝึกอ่าน และฝึกเขียนคำศัพท์เหล่านั้นอีกครั้ง

2) ขั้นระหว่างการอ่าน (While – Reading) เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนแต่ละคนอ่านบทอ่าน และขีดเส้นใต้คำที่อ่านไม่ออก ไม่รู้ความหมาย หรือไม่เคยรู้จักมาก่อน จากนั้นศึกษาความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เหล่านั้น โดยการใช้ดิกชันนารี หรืออภิปรายร่วมกับเพื่อนและผู้สอน ซึ่งผู้สอนจะเป็นผู้คอยช่วยเหลือผู้เรียนเรียนอย่างไร้ขีด โดยผู้สอนนำผู้เรียนอ่านออกเสียง และบอกความหมายที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน แก้ไขเมื่อผู้เรียนอ่านหรือบอกความหมายผิดในขณะเดียวกันก็แสดงโครงสร้างประโยคที่ต้องการเน้นในการอ่านให้ผู้เรียนด้วย จากนั้นผู้สอนใช้คำถามนำทางเพื่อให้ผู้เรียนช่วยกันหาหัวข้อเพื่อจัดกลุ่มของคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่านเข้าเป็นหมวดหมู่ และสร้างเป็นผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมาย ในขั้นตอนนี้ ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนนำประโยคหรือคำถามที่พบระหว่างการอ่านบทอ่าน มาใช้สนทนา ถามตอบกับเพื่อน เพื่อฝึกทักษะการฟัง - พูดได้ด้วย

3) ขั้นหลังการอ่าน (Post – Reading) เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนขยายผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายที่สร้างขึ้นจากบทอ่านในขั้นระหว่างการอ่าน โดยให้ผู้เรียนค้นหาคำที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงสัมพันธ์กันกับคำในผัง มาเติมลงในผังให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ตามความสามารถและความรู้เดิมของผู้เรียน ในขั้นตอนนี้อาจจัดให้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่ หรือกลุ่มก็ได้ ตามความเหมาะสม และอาจมีการแข่งขันเพื่อให้รางวัลสำหรับผู้ที่สามารถขยายคำศัพท์ในผังได้มากที่สุด จากนั้นให้ผู้เรียนแต่ละคู่หรือแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอผลงานของตนเองหน้าชั้นเรียน โดยมีผู้สอนและเพื่อน ๆ ร่วมกันอภิปรายผลงานไปด้วย ในขั้นตอนสุดท้าย ให้ผู้เรียนแต่ละคนสร้างผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายด้วยตนเองจากบทอ่านเรื่องใหม่ที่มีคำศัพท์และโครงสร้างประโยคลักษณะเดียวกันกับขั้นระหว่างการอ่าน และเขียนประโยคอธิบายผัง 2-3 ประโยค เพื่อตรวจสอบการนำคำศัพท์และโครงสร้างประโยคไปใช้ จากนั้นทำแบบฝึกหัดเพื่อทดสอบความรู้ของผู้เรียนให้ครบตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ t-test (Paired sample t-test)

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน

ค่าเฉลี่ยคะแนน ก่อนเรียน	ค่าเฉลี่ยคะแนน หลังเรียน	ผลต่าง (d)	จำนวนนักศึกษา (n)	ร้อยละของ ผลต่าง	t	P-value
13.23	19.27	6.04	22	20.13	-9.453*	0.00

จากตาราง พบว่า ผลคะแนนเฉลี่ยการทดสอบความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักศึกษาก่อนเรียนโดยใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านและหลังเรียนโดยการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน เท่ากับ 13.23 และ 19.27ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

สูงขึ้นเท่ากับ 6.04 ซึ่งความแตกต่างดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t = -9.453$) ซึ่งผลดังกล่าวนี้ปรากฏสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. ผลการศึกษาความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของผู้เรียนหลังได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน

ค่าเฉลี่ยคะแนน หลังเรียน	ค่าเฉลี่ยคะแนน หลังเรียน 2 สัปดาห์	ผลต่าง (d)	จำนวนนักศึกษา (n)	ร้อยละของ ผลต่าง	t	P-value
19.27	19.68	0.41	22	1.37	-1.439*	0.165

จากตาราง พบว่า ผลการประเมินความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการสอนโดยการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน และความคงทนเมื่อเว้นระยะห่างในการสอบไป 14 วัน เท่ากับ 19.27 และ 19.68 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าเมื่อเว้นระยะห่างในการสอบไปแล้ว 14 วัน นักศึกษามีคะแนนความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งมีค่าผลต่างคะแนนเฉลี่ยเพียง 0.41 เท่านั้นซึ่งความแตกต่างดังกล่าว ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -1.439$) แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังจากได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ความคงทนในการ จดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านของนักศึกษา เมื่อเว้นระยะห่างในการสอบไปแล้ว 14 วัน นักศึกษามีคะแนนความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

1. ผลการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านที่มีต่อความสามารถในการจดจำคำศัพท์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พิมเนตร (2557) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ทางความหมายเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มขึ้นหลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ทางความหมายจากระดับที่ไม่ผ่านเป็นดีปานกลาง และผู้เรียนมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชนากานต์ (2563) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ทางความหมายเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน การเขียน และความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า 1) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ทางความหมายสูงขึ้นจากระดับคุณภาพที่ไม่ผ่านเป็นระดับคุณภาพดี 2) ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ทางความหมายผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้อยู่ในระดับคุณภาพพอใช้ 3) ความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ทางความหมายสูงขึ้นจากระดับคุณภาพที่ไม่ผ่านเป็น

ระดับคุณภาพดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ กิตติพงษ์ (2562) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านโดยใช้กระบวนการ 5 ขั้น ร่วมกับกลวิธีแผนภูมิความหมาย พบว่า ความสามารถด้านการอ่านวิเคราะห์บทอ่านร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการ 5 ขั้นร่วมกับกลวิธีแผนภูมิความหมาย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน จึงสามารถสรุปและยืนยันได้ว่าการสอนโดยใช้ผังสัมพันธ์ช่วยขยายความหมายผ่านบทอ่านนั้น เป็นกิจกรรมที่ช่วยเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาได้ ซึ่งอาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังนี้

ประการแรก การสอนโดยใช้ผังสัมพันธ์ช่วยขยายความหมายผ่านบทอ่าน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจโดยกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างเป็นอิสระ และผู้เรียนมีการระดมสมองร่วมกันกับเพื่อน นำไปสู่การพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียน สนับสนุนให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น จากกิจกรรมผังสัมพันธ์ช่วยขยายความหมายผ่านบทอ่านที่ทำร่วมกัน แม้กระทั่งผู้เรียนบางคนที่ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อได้ร่วมกิจกรรมดังกล่าวแล้ว ทำให้มีความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมเป็นอย่างดี

ประการที่สอง การสอนโดยใช้ผังสัมพันธ์ช่วยขยายความหมายผ่านบทอ่าน เป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนสามารถจัดเรียงโครงสร้างความรู้ของตนเองไว้อย่างเป็นระบบ ซึ่ง Crow & Quigley (1985, pp. 72 -110) กล่าวว่าไว้ว่าการที่ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความหมายในขอบข่ายเดียวกันอย่างมีระบบ ซึ่งความสัมพันธ์กันตามขอบข่ายความหมายของคำศัพท์นี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้และนำคำศัพท์ไปใช้ได้ถูกต้อง

ประการที่สาม การสอนโดยใช้ผังสัมพันธ์ช่วยขยายความหมายผ่านบทอ่าน มีการวางขั้นตอนการสอนอย่างเป็นระบบที่มีความชัดเจน และรัดกุม โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นก่อนอ่าน ขั้นระหว่างอ่าน และขั้นหลังอ่าน ทำให้ผู้สอนสามารถดำเนินกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ได้อย่างราบรื่น และประสบผลสำเร็จ ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของผู้เรียนสูงขึ้น

2. ผลการวิจัยศึกษาความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของผู้เรียนหลังได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ช่วยขยายความหมายผ่านบทอ่าน พบว่า ผลการประเมินความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการสอนโดยใช้ผังสัมพันธ์ช่วยขยายความหมายผ่านบทอ่าน และความคงทนเมื่อเว้นระยะห่างในการสอบไป 14 วัน นักศึกษามีคะแนนความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังจากได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ช่วยขยายความหมายผ่านบทอ่าน เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พงษ์นิย (2558) ได้ศึกษาผลการใช้ผังสัมพันธ์ช่วยขยายความหมายผ่านบทอ่านที่มีต่อความสามารถ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า คะแนนทดสอบความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังเรียน – ก่อนเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกันถือได้ว่า นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ปัญจลักษณ์ (2557) ได้ศึกษาการศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาธรมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน พบว่า ความคงทนในการจำความหมายคำศัพท์ หลังการเรียนโดยการใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่านทันที และหลังการเรียนผ่านไป 14 วัน ไม่แตกต่างกัน จึงสามารถสรุปและยืนยันได้ว่าการสอนโดยการใช้กิจกรรมการสอน เป็นกิจกรรมที่ช่วยเพิ่มความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของผู้เรียน ซึ่งอาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังนี้

ประการแรก ผังสัมพันธ์ช่วยขยายความหมายผ่านบทอ่าน ตามแนวคิดของ Craik & Lockhart (1972, pp.671-684) ได้กล่าวถึงความคงทนในการจำที่เกิดขึ้นหลังการจัดกิจกรรม โดยอ้างจากหลักการทฤษฎีความลึกของกระบวนการจัดสารไว้ว่า “ความจำ เป็นกระบวนการต่อเนื่องที่เกิดขึ้นในสมอง การจะจำได้มากหรือน้อย หรือนานเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความ

ซับซ้อนของกระบวนการเข้ารหัสที่เกิดขึ้นในโครงสร้างความจำ” กล่าวคือหากผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่นำไปสู่กระบวนการคิดที่ซับซ้อนมากเท่าใด ก็ยิ่งทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้มากเท่านั้น เพราะฉะนั้นผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน มีส่วนส่งเสริมการเรียนรู้จดจำคำศัพท์จากบทอ่าน โดยในขั้นตอนก่อนอ่านได้ทำการระดมความคิด ทบทวนความรู้คำศัพท์เดิม และสอน คำศัพท์ใหม่ของแต่ละบทอ่าน กระบวนการนี้ช่วยให้ผู้เรียนระลึกคำศัพท์ที่เคยได้เรียนมา และสร้างความรู้คำศัพท์ใหม่ให้กับตนเองไปพร้อม ๆ กัน เพื่อสามารถนำไปใช้ในการถอดความหมายคำในระหว่างการอ่าน และการนำคำศัพท์มาใช้บ่อย ๆ จะสามารถส่งผลให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ นอกจากนี้ ผู้เรียนสามารถขยาย วงคำศัพท์ จัดองค์ประกอบของคำศัพท์หรือข้อมูลตามหัวข้อที่ปรากฏในผังสัมพันธ์ทางความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิด ของนักวิชาการหลายท่าน เช่น วิสาข์ (2543) Sinitra et al., (1986) และ Stahl and Fairbanks (1986) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ผังสัมพันธ์ทางความหมายช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักจัดโครงสร้างของข้อความที่ได้อ่านอย่างเป็นระบบ ทำให้ผู้เรียนทราบว่าคำศัพท์ที่ผู้เรียนคุ้นเคยนั้น สัมพันธ์กับคำศัพท์ใหม่อย่างไร การใช้ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน ในการสอนคำศัพท์ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งความหมายและคำจำกัดความ และผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านยังช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาการคิดแบบวินิจิเคราะห์และมีความรู้เหตุผล ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้ของผู้เรียนมีความหมาย และเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง และมีความคงทนในการจำคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้ ไปแล้ว

ประการที่สอง ผู้เรียนได้ทราบถึงการทดสอบความรู้คำศัพท์ครั้งที่สองอีกครั้ง หลังจากการทดสอบครั้งแรกไปแล้ว 2 สัปดาห์ โดยใช้แบบทดสอบคำศัพท์ชุดเดิม จึงอาจไปทบทวนกลุ่มคำศัพท์เดิมที่ได้เรียนมาและมีการฝึกทบทวนเพิ่มเติม หรืออาจจำลักษณะแบบทดสอบหรือคำศัพท์ที่ปรากฏในแบบทดสอบได้ จึงทำให้มีคะแนนความรู้คำศัพท์ครั้งที่สอง โดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ก่อนการจัดกิจกรรมการสอนโดยใช้ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านนั้น ผู้สอนจะต้องศึกษารูปแบบของผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน ลักษณะของข้อเขียนที่สอดคล้องกับผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านแต่ละชนิด และวิธีการสร้างผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ ตลอดจนต้องมีการวางแผนและเตรียมการสอนล่วงหน้าอย่างละเอียดและเป็นลำดับขั้นตอนอย่างชัดเจน เพื่อให้เข้าใจหลักการ ลำดับขั้นตอนและสามารถแนะนำผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

2. การเลือกบทอ่านที่น่าสนใจและเหมาะสมกับระดับและความสามารถของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้สอนที่ต้องคำนึงถึงในการเลือกบทอ่านที่นำมาใช้ในกิจกรรมการสอนอ่านโดยใช้ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน นอกจากนั้น ควรเลือกบทอ่านที่มีความทันสมัย ทันเหตุการณ์ มีความชัดเจน ไม่ซ้ำซ้อนจนเกินไป รวมทั้งเนื้อหาในบทอ่านควรเลือกให้เหมาะสมกับประสบการณ์หรือความรู้เดิม ตลอดจนอยู่ในความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกทำทหายในการอ่านและการสร้างผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน ให้สอดคล้องกับบทอ่านด้วย

3. บทบาทสำคัญของผู้สอนคือกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ข้อมูล และเกิดจินตนาการในการสร้าง ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน โดยเฉพาะในช่วงแรก ๆ ที่ผู้เรียนยังไม่มีประสบการณ์ในการสร้าง ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่าน การสอดส่องดูแลและคอยเป็นที่ปรึกษาให้กับผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับรูปแบบการเรียน อีกทั้งยังเป็นการตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านที่แสดงให้เห็นจากการเติมข้อมูลลงในผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านแต่ละรูปแบบของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและสามารถสร้างผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านได้ด้วยตนเองในการอ่านบทอ่านครั้งต่อไป

4. ผู้สอนควรให้คำติชมในผลงานการสร้างผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านของผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในจุดที่ควรปรับปรุงและเป็นการเสริมแรงให้แก่ผู้เรียนที่สามารถสร้างสรรค์ผลงานและเขียนสรุปความได้เป็นอย่างดี สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านการเรียนอย่างต่อเนื่อง

5. ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนนำกิจกรรมการสร้างผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านมาใช้ในการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษ และใช้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองทั้งในการเรียนและในชีวิตประจำวัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งถัดไป

1. ควรมีการศึกษาการใช้ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านกับระดับกลุ่มผู้เรียน ที่แตกต่างกัน คือกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน ว่าจะส่งผลอย่างไรมีประสิทธิภาพกับกลุ่มใดมากที่สุด

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายผ่านบทอ่านเพื่อศึกษาว่า ชนิดใดจะส่งผลกระทบต่อความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนได้ดีกว่ากัน

3. ควรมีการเปรียบเทียบการสอนทักษะพูด อ่าน เขียน หรือคำศัพท์ ด้วยการใช้ ผังสัมพันธ์ทางความหมาย ว่ามีผลดีกับทักษะใด มากที่สุด

ประโยชน์จากการวิจัย

ได้แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการนำเสนองาน ที่เน้นกระบวนการสอนด้วยผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมาย ที่มีคุณภาพสามารถนำไปใช้ได้แล้วทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและความคงทนในการจำสูงขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยในครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาและความเอาใจใส่อย่างดียิ่งจาก ผศ.ดร.เจตจรรย์ อาจโธสง ที่ได้ช่วยเหลือให้คำแนะนำ และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ งานวิจัยชิ้นนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2557). *แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักส์ จำกัด.

กิตติพงษ์ แบลิว บุษบา บัณฑิตบูรณ กิ่งกาญจน์ บุรณสินวัฒน์กุล และ สรัญญา จันทร์ชูสกุล. (2562). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านวิเคราะห์บทความร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กระบวนการ 5 ขั้น ร่วมกับกลวิธีแผนภูมิความหมาย. *วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 20(1), 1 – 14.

ชนากานต์ นันตา. (2563). การใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ทางความหมายเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน การเขียน และความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา*, 12(2), 181 – 190.

ปัญญาลักษณ์ ถวาย. (2557). การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน. *วารสารวิจัย มสค สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 10(2), 55 - 72.

- พจนีย์ คำกำเนิด. (2558). ผลการใช้ผังสัมพันธ์ขยายความหมายผ่านบทอ่านที่มีต่อความสามารถ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. *การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 36*. วันที่ 29 – 31 ตุลาคม 2558 ณ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่, 925 – 934.
- พรพิมล ประสงค์พร และ จิตรา จันทราเกตุวิ. (2562). แนวคิดในการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา. *วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 20(1), 139 – 152.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พิมเนตร เทพปัญญา. (2557). การใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ทางความหมายเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนระดับปริญญาตรี. *พจนานุกรมวารสาร*, 10(1), 149 - 158.
- วิสาข์ จิตวิวัฒน์. *การสอนอ่านภาษาอังกฤษ*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : ม.ป.ท., 2543.
- Adams, J. A. (1969). *Human memory*. New York: McGraw-Hill.
- Chermark, L.S. (1972). *Human memory: research and theory*. New York: The Ronald Press.
- Craik, F.I.M., & Lockhart, R.S. (1972). *Level of Processing: A Framework for Memory Research*. *Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior*, Vol. 11.
- Crow, J.T., & Quigley, J.R. (1985). *A Semantic Field Approach to Passive Vocabulary Acquisition for Reading Comprehension*. *TESOL Quarterly Journal*. 19, 497-513.
- Gairns, R., & Redman, S. (1994). *Working with words. A guide to teaching and learning vocabulary*. Cambridge handbooks for language learners. Cambridge University Press.
- Johnson, D.D., & Pearson, P.D. (1984). *Teaching reading vocabulary (2nd Edition)*. New York: Holt, Rinehart & Winston.
- Sinatra, R.C., J. “Stahl–Gemake and N. W. Morgan. (1986) Using Semantic Mapping after Reading to Organize and Write Original Discourse”. *Journal of Reading*, 30 (1), 4–13.
- Stahl, S. A. & Fairbanks, M. M. (1986). “*The Effects of Vocabulary Instruction: A Model-Based Meta-Analysis*”. *Review of Educational Research*, 56(1), 72-110.
- Wingfield, A., & Byrnes, D.L. (1981). *The Psychology of Human Memory*. U.S.A.: Academic Press, Inc.
- Wuttiwongsa N. (2014). Motivational Strategies: Enhancing English Language Skills. *Executive Journal*. 34(1), 89-97.